

platná, při čemž odporující si rozsudky nejsou vyloučeny. Nutno proto nejdříve rozhodnouti, zda ústní závěť ze dne 7. srpna 1935 jest platná. Tato týká se však nejen práv Věry H., nýbrž i Hermíny H. a poněvadž rozhodnutí o platnosti této závěti vůči oběma musí býti stejné, bylo dovolacímu rekurentu přikázati, aby žalobu podal společně proti Věře H. a Hermíně H. ve stanovené lhůtě, jinak že bude pozůstalost stejně jako v případě, že by Karel B. ve sporu podlehl, projednána bez ohledu na jeho dědické nároky pouze s vítězem ve sporu Věry H. proti Hermíně H. o platnost ústní závěti z konce února 1935. Měsíční lhůtu k podání této žaloby Věry H., kterou stanovil s příslušnou sankcí soud první stolice v usnesení ze dne 23. září 1935, jež rekursní soud potvrdil, slušelo zároveň upravit tak, že lhůta ta v případě, že Karel B. nepodá žalobu mu přikázanou, začíná běžeti teprve od marného uplynutí lhůty, stanovené pro Karla B., v případě však, že Karel B. spor ten sice zahájí, ale v něm podlehne, teprve od doručení (Věře H.) pravoplatného soudního rozhodnutí o ukončení sporu Karla B. proti Věře H. a Hermíně H. Zvítězí-li však Karel B., není sporu mezi Věrou H. a Hermínou H. zapotřebí.

Čís. 15097.

I když pronajímatel dal pravoplatně nájemníkovi výpověď z nájemní smlouvy k určitému termínu, může přes to z důvodů § 1118 obč. zák. nastalých teprve po výpovědi domáhati se žalobou okamžitého zrušení nájemní smlouvy a odevzdání najatého předmětu.

Uplyne-li v době rozhodnutí soudu již výpovědní lhůta, má soud podle §§ 573, 574 c. ř. s. naříditi odevzdání najatého předmětu ihned.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1936, Rv I 496/36.)

K návrhu žalobců byl žalované vypověděn byt usnesením ze dne 11. září 1935 ke dni 31. prosince 1935 s tím, že jest povinna vypověděný byt vykliditi do 14. ledna 1936. Dne 10. října 1935 podali žalobci žalobu o zrušení nájemního poměru a okamžitého vyklizení z bytu podle § 1118 obč. zák. tvrdíce, že žalovaná jim po dané výpovědi nezaplatila za dva měsíční termíny činži. P r v ý s o u d žalobu o vyklizení zamítl. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Byt, o nějž jde, byl žalované k návrhu žalobců pravoplatně vypověděn usnesením okresního soudu v Ž. ze dne 11. září 1935 ke dni 31. prosince 1935, takže byla povinna tento byt do 14. ledna 1936 vykliditi. Leč i když tím nabyli žalobci exekučního titulu podle § 1 čís. 4 ex. ř., nepozbyli tím práva, domáhati se podle § 1118 obč. z. z důvodu neplacení činže po dané výpovědi žalobou okamžitého zrušení nájemního poměru a vyklizení pronajatého bytu před termínem, kterým tento poměr

měl podle soudní výpovědi se skončiti. Pronajímateli nelze odepřítí ochranu pro případ, že nájemník po obdržené výpovědi porušuje nájemní smlouvu způsobem opravňujícím pronajímatele ke zrušení nájemního poměru bez předcházející výpovědi podle § 1118 obč. zák. Vede k tomu také úvaha, že by výpovědní lhůta mohla býti smluvena delší než zvláštními předpisy stanovená a že by pak pronajímatel po dané výpovědi nebyl chráněn proti újmám, pro které zákon dovoluje předčasné zrušení smlouvy. Žaloba o vyklizení, o niž jde, byla podána dne 10. října 1935, tedy v době, ve které sice zmíněná soudní výpověď byla pravoplatná, kdy však žalobci exekučního titulu takto nabytého proti žalované nemohli ještě použítí, protože doba vyklizení a předání nájemního předmětu ještě neuplynula. Neplatila-li žalovaná po výpovědi žalobcům za dva měsíční termíny činži, byli tito oprávněni domáhati se žalobou podle § 1118 obč. z. zrušení nájemní smlouvy již vypověděné před termínem ve výpovědi stanoveném. Prvý soud rozhodl o této žalobě rozsudkem ze dne 31. října 1935. Odvolací soud měl arciť, když odvolání nevyhověl a změnou rozsudku prvního soudu prohlásil nájemní smlouvu za zrušenou, při určení lhůty k vyklizení bytu přihlížeti k tomu, že v době vynesení jeho rozsudku (dne 2. ledna 1936) nájemní smlouva byla již předcházející výpovědí s účinností ode dne 1. ledna 1936 zrušena a měl proto v rozsudku vysloviti, že žalovaná má najatý byt odevzdati ihned (§§ 573 I a 574 c. ř. s.); důvodem k zamítnutí žaloby, jak míní dovolatelka, to nebylo, neboť nárok na vyklizení příslušel žalobcům již v době podání žaloby, takže její opodstatněnost bylo posuzovati podle této doby; § 406 c. ř. s. tu nemá místa (viz rozh. č. 116 Sb. n. s.). Určil-li odvolací soud, nedbaje předpisu § 573 odst. 1 c. ř. s., žalované vyklizovací lhůtu 14denní, bylo to v její prospěch a není tím nikterak zkrácena.

Čís. 15098.

Paragraf 365 obč. zákona. Vyvlastnění pozemků nebo budov podle §§ 23, 24 stavebního řádu moravského.

Předpisy vládního nařízení čis. 100/33 Sb. z. a n. týkají se jen odhadu nemovitostí v řízení exekucním.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1936, R II 86/36.)

Na návrh města Z. stanovil první soud náhradu za vyvlastněný dům a za vyklizení vyvlastněného domu. R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu navrhovatelčinu ani odpůrců.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jak bylo vyloženo v rozh. 8919 Sb. n. s. má stavební řád pro Čechy z 8. ledna 1889 č. 5 z. z. čes., pokud připouští vyvlastnění, na myslí odškodnění, na něž má vlastník nárok podle § 365 obč. z. a podle § 4 zák.